הגידו לו והוא ערום מותר להמתיו

עד שילבש עלמו ואח"כ ילא וחרוב

הדבר לומר שה"ל לנחת כלל מבית

שים בו גוסס דהכי משמע לישנה

דחסור ליכנס לבית כו׳ משמע דוקח

ליכנס אסור אלא שנכון להחמיר

ולנאת כי מדברי המרדכי ושאר

פוסקים משמע דאין חילוק : שעלא א א. אסור לכהן ליכנס

שק"ו חשת כהן שמעוברת מותרת

ליכנס באהל המת דס"ס הוא שמא

נפל הוא או שמא נקבה הוא:

ב. שהסתימה חוצצת כו'. וכמסנה

פ"ח דאהלו׳ אית׳ דסריגות שבחלונות

חוללין פירוש שאם היה חלון בין ב׳

בתים והטומאה בבית א' והיו עלים

דקים או טסי ברזל בחלונות בסירוג

בקלוע אע"ם שיש ביניהם אויר כיון

שחין שם פותח טפח חף בחחד

מהנקבים הרי זה חולך ולא ילטרפו

נקבי הסריגות לפותח טפח וכ"פ

הרמב"ם סוף פרק י"ג מהל' טומאת

המת וכ"כ הסמ"ג סוף עשין רל"ה

וכן כתב הב"ח: ג. וכל דבר

כו'. כתב הרוקח סימן

מלפניו לה : ג. ומ"ב אסור דיכנס כו". פי׳ אע"פ שטומהה אין כאן

חילול יש כאן: ד. ופוב להחמיר. והב"ח כתב דמדינא לריך ליוהר

ואין כאן מקום לפסוק לקולא ע"ש מיהו נראה דא"ל להקילו ולהגיד לו

ג ליינתיו לעיל סימן של"ט סט

קקג"מ

א (א) בנכב שיש בו מפח. פירום כמקום חקד הכל הם הינו במקום החד הלה ע"י לירוף יש טפח כגון מה שקורין "ר שעשוי ע"י סירוג ויש שם נקבים קטנים הרבה אין זה מביא ה והוא משנה פרק י"ג דאהלות הסירוגות מלטרפות למלא מקדת

ית שמאי וב"ה אומרים עד כמלא מקדח במקום אחד שם בין להביה הטומחה ובין ופשוט הוה דדין שיעור מקדח זעשוי לחורה שוה לשיעור טפח העשוי לתשמיש כמבוחר בפ׳ כ"פ רמב"ם להדיא פרק י"ד ת מת דדוקה בעינן טפה א' ואם לאו הרי היא כפתומה. רמב"ם בפירוש המשנה בפרק זלות גבי סריגת החלון ועיין תבתי מזה לקמן סעיף ד' על דרישה : (ב) וכל דבר המקבל . זה קאי גם ארישא דפותם זב דמועיל אפילו אין מבטלו מ בעינן שלא יהא דבר המחבל אלא נריך לסתמו בעץ או בר שאינו כלי כמ"ש בית יוסף שון הרי"ף: (ג) אא"ב יכוד בלא סמיכה. נפרק לא קוף דף י"ט כתבו התום׳ זה דכל שלריך סמיכה מקרי עראי ועוד טעם אחר ה לא תהיה על ידי דבר שהוא טומאה אע"פ שהדבר עלמו

הוא אינו מקבל טומאה מכל

בו גוסם ויש מתירין (ר"ן סוף מ"ק ומרדכי פרק אלו מגלחין בשם בה"ג) ד (א) וטוצ (ג) להתמיר:

שעא דין אהל היאד מביא המומאה.

א א [א] א אסור לכהן (מ) (א) ליכנס תחת אחל שהמת תחתיו אפי' הוא גדול הרבה ויו ואפילו לבית אחר או לעליה אחרת הפתוחים לאותו בית (מ) (י) בנקב שיש בו (י) מפח על מפח ובית לאותו בית עד עולם י ואם סתם הנקב מותר לו ליכנם לבית אחר ב שהסתימה חוצצת (ג) אפילו (ג) לא במלו להיות שם עולמית ניזג והני מילי שפתם כל הנקב אבל אם לא סתם כל הנקב אלא מעשו משפח השומאה שלא תעבור ואם לאו אינו ממעש:

הגה (ב) ג [ה] וכל דבר (ד) המקבל טומאה אינו חולץ (ה) בפני הטומאה (הגהת אלפסי פרק בני העיר ובהלכות טומאה להרי"ף ורמב"ן ורא"ש ומרדכי ריש פרק ^ד לא יחפור) [י] ולא מיקרי סתימה בחלון (ג) (ו) אח"כ יכול לעמוד בלח (ג) סמיכה ה (ג"ז שם):

כשיש גוסס כמו שלריכין להקילו כשיש מת כדלקתן סי׳ שע"ב וכן אם חשוב כמת ומשמא אבל יגוסם ומי ישנשחמו בו ב' סימנים או פצוע פצעים הרכה אינם מטמאין עד שתצא נפשם ג [א] ה ומ"ם אסור ליכנם לבית שיש

ובו ו' סעיפים:

אם נתנו להיות שם עולמית ממעט וחוצץ כפני

המקבל שומאה כו'. עי' ברתב"ס ביון שהדבר שסומכו מקבל טומאה הוה כאלו הוא עלמו מקבל בהלכות כלים מהו הן הדברים המקבלים טומאה או לאו:

וכ"פ הר"ש והרמב"ם בפ"ו דאהלות במשנה דקוברי המת שהיו

כו׳ ופשוט הוא לדברי הכל כל שמושיב באותו חלון עלים ואבנים כל כך הרבה עד שכותלי החלון מחזיקים אותם זה ודאי מהני וחולך בכלל סמיכה כלל כנ"ל פשוט : (*) ומעשה שהיי בטומאה שהיתה בבית סמוך לבית הכנסת באופן שהיתה נכנסת דרך חלון ביהכ"נ של נשים ורה אחד לסמום החלון באותו פרוכת קטן שתלוי שם בקרסי הברול תמיד שהוא ללניעות שתולין אותו שם הנשים בשעה שאינן לריכין ביהכ"ינ של אנשים ואמרתי שטעה המורה דבהדיא אמרינן במתניתין דפ' ח' דאהלות דסדין ומחצלת העשוין כאהלים חולץ בפני הטומאה ו אין עשוים כאהלים אין חולץ וכתב שם הר"ש כל שהוא עשוי כאהל חולץ אע"ג דמקבל טומאה ואם אין עשוי כאהל אינו חולץ וביאר ז פרק י"ג דטומאת מת שאין עשוי כאהל אלא מתוח בלבד ואין להם שיפוע אהלים ואין שם כתלים עכ"ל וה"ה כאן שאין כאן אלא על החלון ולא כותל ולא אהל ותו דאותו הפרוכת תלוי בטבעות של ברזל נמצא דהברזל עושה הקיום ובהדיא כ' רמב"ם פרק י"ח ו מת אם הגיף א' את הדלת וסמכו במפתח כדי שלא יטמא את הבית וכן אם היה אדם מבפנים או בחוץ סומך את הדלת אם יכול עמוד בפני עלמו הבית טהור ואם לאו הבית טמא לפי שהאדם והכלים הוא שחולך בפני הטומאה והאדם והכלים מביאין את הטומאה זולצין עכ"ל וכן כתבו התוס' בפרק לא יחפור דף י"ט בד"ה רואין כו' לענין אם סגר הדלת במפחח דבעינן דבר החולץ עומד על ידי זינו מקבל טומאה ולשונם אזכיר בסמוך ה"ה נמי כאן שהטבעות של ברול מעמידין את הפרוכת והם כלים וא"ל ממ"ש במשנה דכלים ו דטבעות כלים טהורות דהא איתא בפרק במה בהמה דף נ"ב ברש"י וו"ל ומיהו אם הרצועה מקבלת טומאה אלא שאין מקבלת טומאה עכ"ל ממילא כאן שהטבעות עם אותו פרוכת הוה ודאי שם כלי עליהם והוה כמפתח ותו נראה דאפי' אם אינו מקבל טומאה מ"מ אינו

ביאור הגר"א חידושי רע"ק

א [א] וכ"מ כו' ויש מתרין. עתוסי דנידו מ"ג א' ד"ה ומהכא כו': (סימן שע"ל סטיף ל') אפר' לא בפלו. עיי מהרש"א (ב"ב דף כ') שכתב בדעת תוספות א [א] אפור לבהן כו'. מרץ עתוסי דנידו מ"ג א' ד"ה ומהכא כו': [אם ילו לבית כו'. א [א] אפור לבהן כו'. מרץ ב"ב ווש"כ: [ב] ואפילו לבית כו'. ב"ב כ' א' ד"ה היא כו': [ה] וכ"ד כו'. גמרא שם ובמגלה שם: כמה משניות באהלות וש"מ: [ג] אפילו לא מקרי כו'. עבר"ג ועתוסי דב"ב י"ט ב" ד"ה רואין כו':

פתחי תשובה

מיר. והב"ח כתב דמדינה לריך ליזהר וחין כחן מקום לפסוק לקולה א נראה דאין לריך להקילו ולהגיד לו כשיש גוסס כמה שלריכים לעשות נ כמו שכתב בסימן שע"ב וכן אם הגידו לו והוא ערום מותר להמתין עד שילביש עלמו ואח"כ ילא עכ"ל הש"ך:

א (א) דיכנם. כתב הרוקה אשת כהן המעוברת מותרת ליכנס באוהל המת דס"ם הוא שמא נפל או שמא נקבה היא: (ג) בנקב . כתב הט"ז ם הוא במקום א' אבל אם אינו במקום א' אלא ע"י צירוף יש טפח שקורין גיגאטי"ר שעשוי ע"י סירוג אין מביא את הטומאה והוא משנה הלות הסירוגות ב"ה אומרים עד שיהא כמלא מקדח במקום א' ומבואר להביה את הטומאה בין להוליה עכ"ל : (ג) סמיכה . כ' הט"ז דהתוספות עם דכל שלריך סמיכה מקרי סחימת עראי ופשוט הוא לכ"ע כל שמושיב ון עלים ואבנים כ"כ הרבה עד שכותלי החלון מחזיקים אותם זה ודאי לן דאין זה בכלל סמיכה כלל. ומעשה שהיה בטומאה שהיתה בבית זכ"נ באופן שהיתה נכנסת דרך חלון בהכ"נ של נשים וצוה מורה א' לסתום זותו פרוכת קטן שתלוי שם בקרסי ברזל תמיד שהוא ללניעות הנשים רתי שטעה המורה דבהדיה המרינן במתני דקדין שהינו עשוי כהחלים י ועוד דמהמת דטבעות של ברול הם עומדים וכלים אינם חולצין ע"ש בכמה ראיות לסתור דברי המורה הנ"ל (ובלקט הקמה כתב שמעשה כזה ס"ק בנהכ"נ הגדולה בשבת קודש והורו גאוני החוראה לסתום החלון ות על טפה בצמר חדה משום דהוי רחיי לשכיבה ילית ביה משום מוקצה יון יתיקפת פנין מיתר יברשת של עץ ג"ל התירו לסתים הן מפני כביד לה יתפלני בנתים שהשימלה נכנסת דרך החלין ואין כאיי להניחם צלה

י: ד הרי"ף והרח"ש ממימרם לרב יהודה וכו' ניטיו דף ע' ע"כ: ה טור וכדעת כה"ג הביאו אביו הרא"ש דגרסי בנזיר דף מ"ג ע"א אברייתה אלה חלו וכו' פלוגתא דאכיי ורבת וסלכם כרבת לגבי תביי וכת"ק דגרייתה דחין הלכה מהביריו וכ"כ

: כפ"ג דמ"ק א לשון הטור מדברי הרי"ף טומסה בהלכות והכה"ם ממשנה ו' ז' פרה ג' דאהנית ב הרי"ף והרא"ש שם בהלכות טומאה ופשוט בכמה דוכתי וכמשנה שבת דף קנ"ז ע"ה: ג מדברי התוס' ב"ב דף כ' ע"ה: ד ממשנה ג' פרק (קמה)

חדושי הגרשוני

(*) מי" שע"א בט"ו סק"ג) ומעשה שהיתה כפומאה שהיתה כבית סמוך לכית הכנפת באופן שהיתה נכנסת הרך הלון כ"ה של נשים וצוה מורה אחד לפתום החלון וכו" ואמרתי שמעה המורה וכו'. ולענ"ד נראה שדעת המורה הסוא הויא כשתולין הפרוכת הקען ומחברים אותו בחרםי

בית חלל

לו ר' חיים כהן אחה בים אשר תבנו לי דאין נזיר מגלה עליו ה"ה דכהן מחהר עליו ואין לך בית שאין בו שום כלי מתכת שהיה באהל המת או שום מסמר כדאמרי' במסכת שמחות כל טומאה שהנזיר מגלח עליה כהן מחהר עליו מב"ל מ"ם וה"ב משמט מכהו בפרע ע ש החרכ השווע הכחן דמאן דאוסר אסור להסן ליכנס שם באהל כשהחרב אי שאר כלי מחכת בבית שמטמא

גליון מחרש"א

(סי׳ שע״ה) דין אהל. מת המונח במרתף שפתחו פתוה לרה"ר אף כשהפתח נעול שתצא הטומאה מהמרתף הטומאה בוקעת ועולה ורשאי להיות בבית שעל (ס"ע סעיף פֿ׳) ואפר' לבית אחר. ע' ש"ך לקמן סימן שע"ב ס"ק ב': (ש"ך קק"ת) אשת כהן. ע' במג"א ס" שמ"ג סוף ס"ק ב' תמה ע"ו לא"ה מותר דטומאה ועה אינה מטמאה ועמ"ש אבני מלואים סיי פ״ב סק״א ומ״ש הש״ך דהוי ס״ס ק״ל דהא רוב אינן מפילות ועי

שסומכו. ע' ש"ע א"ח סי' תרכ"ט ס"ח: (עס ד"ה) ומעשה כו' דמפתח שנועלים בו . בת׳ דבר שמואל אבוהב סי' רכ"ג חלק ע"ז והעלה דשפיר חוצין ומפתח משום שבמתני טעמיה דאדם סומכה ע"ש שהאריר

נחלת צבי

(סימן ש"ע סעיף א' בהג"ה) ומוב להחמיר. עיין כתשוכת בית יעקב סימן ק"ל שכתב דלדעת הכ"ח דמדינה נריך הטעם 061 לחסר רופה מומחה לימם לביתו של גוסס לעשות לו אחה רפואה ודברי תוספות אלו יש גם כו ככ"מ דף קי"ד ע"כן שהקשו סחים אליסו בנה של סימן סמים לה אלמנה והא כהן הוי ותירני שהיה ברור לו שיחייהו לכך טימה לו משום פיהוח נפש אם כן משמע דדוקא כיון שהיה ברור לו אבל אם היה ספק לא

שנו א (א) ושוב להחמיר. עבסיט בשם ביח ועי בחשוי בית יעקב סי ק"ל שכתב דלדעת הב"ח דמדינה לכיך ליוהר ואם הטעם משום טומהם יש לאסור לכהן שהוה רופה מומחם לטמא לגוסס ליכנס לביתו לעשות לו רפואה ע"ש טעמו ועי' בנ"ל דחיתי דבריו והעליתי דלכ"ע מותר הרוסא כהן ליכנס לכיתו של גוסס לעשות לו איזה רפואה אף אם יש רוסא אחר שאינו בהן ע"ש ושוג נדסס תשובת חתם סופר וראימי בסי של"ח כתב ג"ל דסשוט יותר מציעה בכותחה האפילו להפוסקים דכהן אשור ליכנס לפית הגוסס מעיקר הדין מ"מ משום ספק פ"נ שרי ויכנים ויעסוק ברפואתו אם אנו רואים שלריך לרופה וגדולה מזו דאפילו אחר שהחלטטהו מת אם אילע שהרגישו בו שום נדגוד ורפרוף ימהר הכהן וימוש ויכנים משום ס"ם דפ"נ אמנם בענין אם יש רופא אחר שאינו כהן מפקפק שם משום דליכא מאן דס"ל כל התורה הותרה אלל פ"ינ ורק דחויה היא ע" ברא"ש פ" יח"כ ס" י"ד. ולא ידענא מדוע לא הזכיר מהא דסימו רכ"א ס"ד דמבואר שם דוה לא חלי כלל אם הותרה ואם דחויה משום דלא מכל אדם כו' וע"ש עוד בנידון עור א' שהרופא כהן ומנימוסי המדינה שאין הממים נקברים עד אחר שבדקו הרופא ומעיד עליו שנחייאש אם מותר לכהן הזה לכנום ולבדוק. ועלה ע"ד רב אחד ושמו פלאיו להתיר לו אפילו ליגע והוא ז"ל שפך סוללה והאריך בכיטול של דבר שחלילה וחלילה להרחר

להמיד לו אפילו ליגע והוא ז"ל שפך סוללה והאריך בפיטול של דבר שהלילה וחלילה להרהר מה ואין שום היתר כלל ובסוף כתב שאמ"ל התבומן ההרופא הזה לא פיקש ולא שאל והוא מהמון הפריצים והשאלה הוא לא יפוח בלינה ואין הפריצים והשאלה הוא מותר להם לקרוא לו או אסור משום לפני מהמון הפריצים והשאלה הוא מצרי ידי עידר שבירה ואם כך הוא נ"ל אם אפשר להם להשתדל לפלקו מכל וכל מה טוב ואם א"כ הרי המתים מוטלים בביוון בלי קבורם וה"ל מת מצוה שאין לו קוברים שה"ל מיו ווהי שאין זה היתר והתנללות להכקן מ"מ פיון שהאל אינו שומע לקול מורים שהם מעות בלינו בלינו מורים בלינו בלינו מו בלינו ב

דאפייה לא חיישינן דאכתו איכא סיים ועיש עוד. ועיין בתשובת שייב גבעת מאיל סיי נייג שתירך ג"כ הכי ועי כתסיי נייב תניינא היייד סיי רייו ובשאילת יעב"ץ סייב סיי קפייו ובתשובת היים סיי שגידן: (ב) שפר על שפר. ובתב הדתכיים פייד מטיתאת מת דין אי בדייא